

Kapitel 10

Blommorna på graven intill hade inte ens torkat när Marina Vaidisova kastade sin ros på kistan. Med kort mellanrum hade bägge morföräldrarna försvunnit ut ur hennes liv. Som barn till en hög militär och en universitetsprofessor hade hon haft det bra, åtminstone materiellt. Sjäsligt fanns en del övrigt att önska då föräldrarnas karriärer gått före allt annat.

Hennes förmågor identifierades i ung ålder. Som liten hade hon haft flera privatlärare, senare hamnade hon på specialskolor för särskilt begåvade. Hon hade en sambo, mest för att inte verka alltför suspekt. Han var intelligent fast långt under hennes egen nivå. Marinas begåvning hade alltid stuckit ut och hon hade aldrig under sitt tjugosjuåriga liv knutit några djupare band, det var alltid något som fattades. Hon dränkte sina inre tomrum med hårt arbete.

Redan på ett tidigt stadium hade den civila underrättelsetjänsten fått upp ögonen för hennes kunskande inom inte minst nordiska och baltiska språk. Uppväxten hade hon till stor del tillbringat med morföräldrarna som pratade både svenska och estniska med henne. Karriären hade gått som på räls, hon var redan avdelningschef.

Några veckor efter morfaderns död hade hon kallats in till sin chef:

"Kom in och sitt ner Marina."

Chefen vinkade in henne medan han avslutade ett pågående telefonsamtal. Marina satte sig i fåtöljen, mitt emot den chef som rekryterat henne. Hon förberedde sig på att ursäkta sina svagare prestationer men möttes av en avvärande gest.

"Marina, jag vet hur mycket de betydde för dig och jag tror jag talar för alla här när jag säger att vi lider med dig. Du är oerhört värdefull för vår verksamhet."

Att höra de orden värmde. För en kort stund kände hon sig inte längre ensam i världen. Hennes självkänsla var skör, en liten knuff var just nu allt som behövdes för att trilla ner igen.

"Jag skall gå rakt på sak. Du får lämna dina uppgifter... tillfälligt alltså."

Bisatsen lade han till så fort han märkte hennes tolkning.

"Du är utvald för ett specialuppdrag. Ingen är bättre lämpad."

Han var noga med att få det att låta som ett steg upp, vilket ju var sant. Hon skulle tillbringa ett halvår i Sverige, hennes första stora uppdrag på fältet.

"Utan att gå in på detaljer rör det sig om en enda lång djupintervju med en av våra medarbetare... en *inofficiell rekrytering*."

Förberedelser, assistans och träning inför kommande uppdrag. Dessutom vore det bra om han lär sig ryska också", fortsatte han med hänvisning till de språkliga kommunikationssvårigheter som så när stälpt hela projektet.

Uppdraget, som hon fick veta var extremt känsligt, innebar att hon inte kunde ha kontakt med sina *nära och kära* under tiden. Det där sista kunde nästan uppfattas som ironiskt.

"Det här kan mycket väl vara det viktigaste du gör under hela din karriär, fröken Vaidisova. Faller det väl ut kan du gå långt, riktigt långt", sa hennes chef förtroligt.

"Du åker till Stockholm på måndag nästa vecka och får vidare instruktioner på ambassaden."

Han stramade upp sig som för att markera allvaret, tryckte hennes hand och önskade lycka till.

Hon var yngre än förväntat. Kindknotorna satt högt placerade i det v-formade ansiktet. Hakan var liten, väldefinierad och spetsig. De mandelformade ögonen nötbruna och gröna med ljusa stråk. Blicken pilande och analyserande.

Ett nästan omärkligt leende bredde ut sig över de röda hjärtformade läpparna, spred sig uppåt och skiftade mellan glittrande och slugt. Pannan var hög och framträdande, näsan rak och proportionerlig.

Hyn klar, kroppstypen atletisk och gracil men utan att göra henne anskrämligt mager. Hon var lång, rak i ryggen och spänstig, med långsmal hals och högburet huvud. Hon rörde sig med kattlik smidighet och precision, och var klädd för att smälta in i sin Östermalmsroll.

Hennes varmt honungsblonda hår var uppsatt i en slarvig knut i nacken, vågigt blänkande med fallande slingor i guld och koppar. En liten nygjord tatuering föreställande två fjärilar satt på insidan av höger handled, de slanka händerna var mjuka och känsliga.

Alex drabbades av en omedelbar föreställning om att allt han visste, och allt som var han, överfördes i handslaget på något obegripligt vis. Hon var inte bara där för att undervisa i ryska, hennes huvuduppgift var att mäta och bedöma honom och hon hade redan kommit en bit på vägen.

”Vi har bara ett halvår på oss så det är väl lika bra att vi börjar direkt”, sa hon på klanderfri svenska.

De slog sig ner i soffgruppen där de tillbringade resten av kvällen med den ryska versionen av det kyrilliska alfabetet. Fem timmar senare var hans krafter dränerade, matt av dessa egendomliga trettiofyra bokstäver och ljud han aldrig tidigare uttalat. Sejouren hade endast avbrutits av en tjugo minuters matpaus som intagits under tystnad. Han var tacksam över att hon skippat allt socialt småsnack.

Att träffas alltför ofta i lägenheten var förenat med risker, det skulle väcka uppmärksamhet. Planen var därför att inte dölja att de umgicks, det enda som skulle mörkläggas var Marinas verkliga identitet.

Det skulle se ut som att de råkat på varandra av en slump, Alex och en lite blyg och reserverad estnisk au-pair vars verkliga identitet ingen någonsin kunde föreställa sig. Många skulle kunna vittna om hur tycke uppstod på något ineställe vid Stureplan.

Därefter skulle de fortsätta träffas regelbundet under ett halvårs tid, innan hon omärkligt gled ut ur bilden. En fejkad romans som avslutades utan misstankar, det enda folk skulle komma ihåg var att hon var jävligt snygg. Hans egen ställning skulle stärkas.

Allt sedan urminnes tider har människans arvsanlag selekterats med avseende på vetenskap om var föda och faror finns, på förmågan att hitta hem. De som hanterade det evolutionära trycket förde sina gener vidare, medan resten försvann ur genpoolen. Steget var kort till att fylla de medfödda ramverken med annan information.

”Du behöver fysiska platser, vilka som helst, som du knyter till språkliga begrepp.

En mental associationskarta. Vi reser i väg...”, sa Marina.

Resmålen skulle var och en delas upp i tre delar, en för varje genus. Verben associerades med speciella platser som sportarenor eller museer, en anläggning för varje böjningsmönster.

Färger förlades lämpligen till ett och samma ställe så att en enskild färg kom att förknippas med en del av byggnaden där en person eller ett djur påminner om eller utför en handling som associeras med den aktuella färgen. Det ryska uttalet för ljusblått, till exempel, kan med lite god vilja associeras med en galopperande unghingst.

”Ja, jag vet. Du får vara lite kreativ”, sa hon.

Alex fick helgen på sig att rekognosera resmål utifrån de givna specifikationerna, tänka ut ett system av minnesregler för att lagra övriga ordklasser, fortsätta träna på alfabet och uttal, samt nöta in systemet för adjektiven med tabeller för kasus-genus/plural för hårda, mjuka, korta, komparativa och superlativa adjektiv. Han satt åter i skolbänken.
